

Motýli v mém břiše

Dopoledne ve škole uběhlo, ani nevím jak. Ani si nevzpomínám, co jsme se učili a o čem jsme se o přestávkách bavili. Vzpomínám si jenom, že mi na zem spadla tužka, a Eda, vlastně Eduard, ji zvedl a podal mi ji. Usmál se. Stále jsem musela myslet na odpoledne, až půjdeme s mamkou a tatškou k panu učiteli. Pořád mi vrtalo hlavou, co asi může chtít. Přemýšlela jsem, proč se na mě tak divně díval. A taky jsem myslela na Vikiho. Je opravdu tak trošku šiška, že dělá tak nebezpečné věci. Dřív, když byl Viki ještě menší, říkala babička Vikimu Šiška Papašiška. Třeba když se mu něco nepovedlo, něco rozlil nebo upadl.

Ani cestu ze školy s holkama jsem nevnímala. Šla jsem s Lolou a Evou. Lola něco vyprávěla Evě, pořád dokola to stejné. Eva sem tam něco odpověděla. Tím svým pískavým hlasem. Když se nad tím teď zamýšlím, vůbec nevím, co celou dobu řešily.

„Tak ‚ahol hojky‘, mějte se.“ To byl náš pozdrav, jenom mezi holkama, zdravily jsme se takto a smály jsme se tomu vždycky.

„Uvidíme se zítra ve škole,“ řekla jsem hned nato, když jsme se blížily k domu, kde byl náš obchod. Když jsem to vyslovila, měla jsem u toho hrozně divný pocit. Ta věta *Uvidíme se zítra ve škole* zněla, jako by ani nebyla skutečná. Tehdy jsem ještě nevěděla, jak moc mám pravdu. Ale o tom všem vám napíšu později.

Viki už byl doma, seděl na posteli a četl si nějakou starou knížku. To, že čte, poznám podle toho, že mi neodpoví na pozdrav. Knížka je pro něho dobrodružství v hlavě. Tatka říká, že je v knížce až po uši, a proto neslyší. To, že je to hodně stará knížka, poznám podle toho, že je zabalená do obalu z plátna. Podobně, jako máte plátno třeba na sukni nebo na kalhoty, tak z takového plátna se dřív dělaly obaly na knížky. Na jejím hřbetu byl nápis zlatým písmem. Přiblížila jsem se k němu. Viki si všiml, že jsem tam. Otočil se na mě a viděl, že se dívám na název té knížky.

„Šťastný princ od Wilda,“ řekl. A dodal. „Šťastný princ a jiné pohádky od Oscara Wilda vlastně. To si musíš někdy přečíst.“

Na jednu stranu je Viki ten divoký kluk, který miluje všechno, co je nebezpečné, zakázané, nemožné nebo riskantní, a na druhou stranu čte pohádky. Abych řekla celou pravdu, nečte jen pohádky. Čte prostě všechno. To je na něm zajímavé. Umí některé celé texty z paměti. Někdy mi odpovídá na moji úplně normální otázku nějakým textem z knížky, kterou právě čte nebo někdy četl. Takovou paměť jako on bych chtěla mít.

„Tak půjdeme, děti. Viki, Heli, půjdeme do té školy,“ ozval se tatka ze schodiště, které spojovalo obchod a náš pokoj.

„Už jdeme,“ odpověděla jsem za nás oba a podívala se na Vikiho. Ten už si zase četl a vůbec nevnímal, že tatka volal. Hlavu měl skloněnou nad knížkou.

„Už jdeme, že, Viki?“ zvýšila jsem trochu hlas a poklepala jsem mu na rameno. Zvedl hlavu, podíval se na mě a otočil oči v sloup. Uškříbнул se, aby dal najevo, jak moc ho otravuje, že musí do školy se mnou, a ještě k tomu odpoledne a s rodiči. Odložil knížku. Pomalu se zvedal ze židle a pak rázem skočil ke schodišti a utíkal dolů. Skákal přes dva schody a byl za pár vteřin dole v obchodě.

Dojít od domu, kde bydlíme, do školy trvá zhruba čtvrt hodiny. Nejprve musíte projít celou naší ulicí. Je dlouhá asi kilometr. Je to nejdelší ulice v Sídlišti a říká se jí Špačková. Každé ulici nějak říkáme. Někdy mají ulice zajímavá jména. Asi nejvíc se mi líbí název Zahradní. Pak taky Veselá, Slunečná a Sadová. Některé ulice jsou pojmenovány opravdu divně. Třeba Bžodova, Mandžárova nebo Begegova.

Špačková rozděluje celé naše Sídliště na dvě části. Jedné části se říká Jižní a té druhé Severní. Naše ulice patří mezi ty nejstarší a je plná vysokých domů. Je dlouhá a velice úzká. Domy jsou opravdu blízko u sebe. Když jdeme tři, myslím třeba s holkama do školy, projde kolem nás už jen jeden člověk.

Když jsme teď šli čtyři vedle sebe, už nikdo nemohl projít. Museli jsme uhnout. Vždycky uhýbá tatka nebo Viki. Když šel někdo naproti nám, zařadil se tatka za mamku, aby ten člověk mohl projít. A když šli naproti dva, přidal se i Viki a zařadil se za mě. To se mi líbí. Naštěstí odpoledne

po ulici moc lidí nechodí. Moc lidí nepotkáte. Jen o nich víte, že tam jsou. Někdy zahlédnete za malým oknem obličej staré paní, někdy uvidíte u otevřených malých dveří sedět dítě. Někdy jen slyšíte hlasy, mnoho hlasů z malých místností, jak se tam baví o všem možném. A cítíte vůně všemožných jídel.

Když dojdete až skoro na konec Špačkové ulice, je na pravé straně dům se zelenými dveřmi. Za ním odbočíte doprava a vejdete do ještě menší ulice. Ta se jmenuje Paličková a vede už přímo ke škole. Na Paličkové je zvláštní to, že tam téměř vždycky prší. Víím, může se to zdát divné, ale v této ulici mají lidé ve zvyku věšet svoje vyprané prádlo z oken ven do ulice. Z toho mokrého prádla kapou stovky kapek na ulici. A tak tam vlastně pořád trochu prší.

Přicházeli jsme ke škole. To je divné, pomyslela jsem si, jít do školy odpoledne. Normálně se chodí do školy ráno. Divné taky bylo, že jsme za celou dobu, co jsme šli od domu až ke škole, nic nepromluvili. Byli jsme úplně zticha. Všichni čtyři.